

ONUN ADI TURABDİN İDİ

Günlerden pazartesiydi. Güzelce çiselenen ilk hazan yağmurunun ertesi günüydü.

Güneşin parlak ve duru ışınları ile yıkanmış bir sabahla güne merhaba demek, insanın içini kıpır kıpır ediyordu. Alabildiğine saydam, alabildiğine yalın ve temiz bir sabahtı. Çevre buram buramdı. Güneş, Tabiat Ana'yla adeta iç içeydi. İmrenilecek bir sevgi ve organik dayanışma içerisinde, etrafa aydınlık ve gülücükler dağıtıyordu.

Bu manzaranın güzelliği, saydamlığı, katıksız yalınlığı ve temizliği, içimde anlatılamaz bir coşku ve haz uyandırıyor. Fakat ona rağmen yaşama dair özlemlerimden ve beklentilerimden bir türlü sıyrılamıyordum. İçimi kemiren beklenti ve özlemlerle, kendi kendime “Ah keşke yaşam da hep böyle saydam, hep böyle güzel ve temiz olabilse” diyordum.

Ve baktım ki, uçuşan kuşlar gibi, içime üşüşen düşüncelerimle baş başa kaldım aniden.

Bir gün daha geçmişin kavaklarına takılıyordu.

Gün batımıyla birlikte etrafa büyük bir sessizlik egemen olmuştu. Bu sessizlik öyle sıradan bir sessizliğe benzemiyordu. Bunun nedenini düşünerek, bitkin ve bozgun bir şekilde kendimi gecenin kucağına attım. Rutin işlerle geçen o günün yorgunluğundan olsa gerek, çok geçmeden uykuya daldım. Öyle derin bir uyku idi ki, günün bezdirici yorgunluğundan hiçbir iz kalmamıştı bende.

O ıssız gecenin gizemli ve garip karanlığı içinde korkunç bir duyguya kapılarak, dostluğuna çok aşına olduğum, tanıdık ve

sevimli bir simayla düşümde karşılıklı konuşmaya koyulmuşum.

Ona dedim ki:

“Niye böyle kızgın esiyorsun?

Coşup akman gerekirken, nedir bu kendini yerden yere atmalar?

Seni görmeyeli epey oldu.

Seni böylesine hırpalayan ve örseleyen nedir?

Neredeyse artık kendimi sana yabancı hissediyorum. Bu halinle senden tiksindir oluyorum.”

Bana dedi ki:

“Bunun nedenini senin düşünmen gerekiyor. Yanıtı sende ve kendilerini senin gibi başka havalara kaptıranlardadır. Siz beni bu hale getirdiniz. Onca telkinlerime karşın, derdimi bir türlü size anlatamadım. Anlamak istemediniz beni.

Ağaran saçlarıma bakma. Yaşlıyım, fakat ruhum genç. Derdimi size anlatamamaktan yoruldum, tükendim. Terk edilmişlikle yüzleşmek, baş başa kalmak çok acı bir duygu. Çehremi bozdu. Bu halime razı olmasam da, bir şey yapamıyorum. Geçmişte kalan günler gibi, tekrar sağlığıma kavuşabilir miyim, bilmiyorum.

Ama hiçbir gelişme olmazsa, ölümlerden bir ölüm seçerim kendime. Ancak olan size olacak ve olmakta...”

Ona dedim ki:

“Seni tekrar o sağığına kavuşturmak için, biz bir şeyler yapsak?”

Evet, sonuçları acı oldu ama öğrenmeye başladık ki, seninle yaşamamak kötüdür. Hiç şansımız yok mu? Seni yeniden kazanmak için ne yapmamız gerekiyor?”

Sorgulayıcı ve yargılayıcı bir edayla bana dedi ki:

“Zor bir soru. O denli kronikleşmiş amansız bir hastalıkla boğışuyorum ki, beni nasıl tekrar hayata ve kendinize kazandıracağınızı bilemiyorum. Açıkçası da size güvenmiyorum. Çünkü sizi hayata bağlayan temel bir idealiniz yok. İdealsiz yaşamak, insanı insanlıktan soyutlar. Korkunç bir vurdumduymazlığın kucığında debelenip gidiyorsunuz. Sözlerinizle pratiğiniz birbirini tutmuyor. Bu densizlik size yakışmıyor. Sizi “siz” yapan değerlerinizi yitiriyorsunuz. Alınma ve iççerlenme. Biraz fikir jimnastiğı yaparsan, bu gerçeğı benden daha iyi gözlemleyeceksin...”

Ona dedim ki:

“Peki ne olacak, böyle her gün birbirimizden koparak, uzaklaşarak, daha ne kadar yaşayabiliriz? Bu kayıtsızlık seni hırpalarken bizi yıpratıyor. Yani kötü bir durum. Sen de takdir edersin ki, elbet bunun bir yolu olmalı. Her derdin bir dermanı var deniliyor. Yoksa tükene tükene bize mi deva kalmadı?”

Bana dedi ki:

Yol da var... Deva da var...

Ama benim yapabileceğim bir şey yok artık. O yolu ve o devayı siz bulmalısınız. Belki o zaman...”

Ona dedim ki:

“Belki o zaman her şey eskisi gibi olur. Ve sen sağlığına kavuşmuş olarak, bir bahar çiçeği gibi, yeniden açılırsın ve ölümsüz değerlerinle tekrar gerinirsin. Ve biz, o kutsal değerlerinle hayat bulur, şahlanışınla şakır şakır övgüler ve ilahiler yüceltiriz kâinatın Rabbi’ne. O muhteşem ruhani boyutundan yeni bir ruh kazanırız. Tebessümlerinle daha fazla neşeleniriz. Gülümseyişlerin sayesinde somurtkanlığımız bitecek ve kendimize manevi güç toplayacağız. O zaman bize kızmazsın. Esip savurmazsın. Derin düşüncelerle bizi yakıp kavurmazsın. Birbirimize olan güvenimiz ve sevgimiz yeniden dirilir, gelişerek yeni bir anlam kazanır. Kendimiz oluruz. Sensiz birşey olamadığımızı anlamış olacağımızdan, üstüne daha fazla titreriz, seni daha fazla korumaya çaba gösteririz.”

Bana dedi ki:

“Ah keşke size güvenilebilsem. O zaman hastalığın bana verdiği bu bezginlik yok olurdu. İçtenliğimden gelen bu acı sözleri de dillendirmezdim. Olanların önüne geçemiyorum artık. Takatim kalmadı. Terk edilmişlik, bel kemiğimi kırdı. Onun içindir ki hoşuna gitmeyen ve seni benden tiksindiren bu hale düştüm. Benim içim anımsanacak ne varsa acıya dönüktür. Size çoktandır kendimi anlatıyorum. Dinlemiyorsunuz. Sözlerim ve ruhum sizinkinden farklı diye beni anlamıyorsunuz. Güçsüz ve yalnız bırakıyorsunuz. Beni

kaybederken, kendinizi de yok ettiğinizi unutuyorsunuz. Ve benim bu halim sizi...”

...Ve sonra, can çekişir bir vaziyette aniden üzüntü verici ve karanlık bir suskunluğa büründü.

Bense ona dokundum. Okşadım. Çok perişandı. Bakımsızlıktan ve kötü beslenmeden, bir deri bir kemik kalmıştı. Bereketli bedenine dayadım sırtımı, bengiliğe (sonsuzluk) göçmek üzere olan ruhunu algılamaya ve anlamaya çalıştım. Ölmeyecek denli güçlüydü ruhu, sevgi ve şefkat doluydu. Canlılık saçan o ruhun güzel inceliklerine gözlerim takılınca, çok sıkıldım ve utandım. Somut gerçekliğimiz karşısında, yerin dibine battım.

Ve ruhuna dolu dolu bakmak ve onu doyasıya solumak isterken, uzaktan duyduğum bir şarılta sesiyle uykudan uyandım.

Kırgın ve kızgındım. Onunla barışmadan, anlaşmadan uyanmıştım. Onu görmek üzere tekrar gözlerimi kapadım. Adını sormayı unutmuştum. Bağırdım, çağırdım... Niyaz ettim... Ama ne ettiysem fayda etmedi. Beni duymadı dostluğuna çok aşına olduğum o tanıdık hasta ve genç ruhlu yaşlı.

.....

.....

Oysa sonradan öğrendim ki, O’nun adı Turabdin idi.

Malfono Yusuf Beğtaş

NOT:

Bu yazı tamamen hayal ürünüdür. 1990'lı yıllarda her şey acıya dönüktü. Bu yazıyı o zorlukların hissiyatı içinde yazmıştım.

Belki, 90'lı yılların umutsuzluğunda debelenmenin sitemkâr izlenimleri...!

Belki de, yakından seymiş olmanın acısı ve o acılarla özdeşleşmenin dışavurumudur... !

Güncelliğini koruyor olsa da, güzel olan, hikâye kahramanının sağlığına kavuşması adına, kayıtsızlığın, görelî bir sorumluluğa ve sahiplenmeye dönüşmüş olmasıdır. Fazla olmasa da, umutsuzluk duvarının yıkılmış olmasıdır... Umarım her şey daha iyi olur.